

Kerst aan Gate 24

INA DE MAN

KERST AAN GATE 24

© 2024 *Ina de Man*

Coverontwerp: Ina de Man

Dit e-book wordt u gratis aangeboden als
kerstgeschenk.

Just one more page

Kerst aan Gate 24

De luchthaven gonst van activiteit. Het is de avond voor Kerst en het is er drukker dan anders. Veel reizigers proberen hun vlucht te halen om kerst bij hun familie door te brengen. En hoewel een witte kerst op ieders verlanglijstje met stip staat genoteerd, lijkt het erop dat die wens wel eens een spelbreker zou kunnen worden. Om half twee is het beginnen sneeuwen en ondertussen liggen de straten buiten de luchthaven verstopt onder een dik pak sneeuw.

Aan Gate 24/26 nemen de passagiers voor Wenen en Dublin langzaam hun plaatsen in bij de incheckbalies. Gate 24 ligt aan het uiteinde van de luchthaven, ver weg van de winkeltjes en restaurantjes. Gelukkig is de koffiebar nog wel open en de geur van versgemalen koffie vermengt zich met de licht chemische geur van schoonmaakmiddelen. Buiten valt de sneeuw nog steeds in dikke pakken, de bagagewagentjes hebben het moeilijk om over de tarmac te navigeren en ook de vleugels van de vliegtuigen, die al klaar staan aan de gate, raken stilaan bedolven.

Anna, een dertigjarige freelance illustratrice, zit met haar koffiebeker in de hand op een koude metalen stoel bij de gate. Ze kijkt wijfelend door de grote ramen naar de wereld buiten. Ze wacht op haar vlucht naar Wenen, waar ze kerst gaat doorbrengen met haar beste vriendin Sophie. Ze wil nog een keer kerst op haar manier vieren, de laatste als Anna Breggens. Volgend jaar viert ze kerst als mevrouw Mertens. Peter had eerst wat tegen-gestribbeld maar uiteindelijk leek het hem wel leuk om zelf ook nog een keer kerst als vrijgezel te vieren.

Naast haar worstelt een man met een rugzak die overvol lijkt te zijn. Hij is lang, met warrig donker haar en een nonchalant leren jack. Terwijl hij een stapel papieren terug in zijn tas duwt, valt een foto op de grond. Anna aarzelt even, maar bukt zich dan om hem op te rapen.

‘Hier, je liet dit vallen,’ zegt ze terwijl ze de foto overhandigt.

De man kijkt op, zijn grijze ogen ontmoeten de hare. Er verschijnt een charmante glimlach op zijn gezicht.

‘Dank je.’ Hij bekijkt de foto even en zijn ogen lichten op.

‘Is het familie?’ vraagt Anna nieuwsgierig.

Hij knikt. ‘Mijn ouders,’ zegt hij en hij glimlacht weer. ‘Ik heb ze al een paar jaar niet gezien en nu ben ik op weg naar Dublin om kerst met ze door te brengen.’ Hij steekt zijn hand uit. ‘Liam.’

‘Anna,’ zegt ze en schudt zijn hand. Zijn warme hand voelt prettig tegen de hare, ze houdt hem net iets langer vast dan nodig.

De luidspreker boven hun hoofd kraakt en een mechanische stem doorbreekt het geroezemoes van de passagiers: ‘Vluchten naar Wenen en Dublin zijn vertraagd door hevige sneeuwval. Nieuwe informatie volgt binnen twee uur.’

‘Twee uur?’ zucht Anna. ‘Dat meen je niet.’

‘Het lijkt erop dat we vastzitten,’ zegt Liam met een grijns. ‘Misschien is het een teken.’

Anna trekt een wenkbrauw op. ‘Een teken, hoezo?’

‘Om een praatje te maken met de persoon naast je. Laten we eerlijk zijn, wat is anders het alternatief? Doelloos scrollen op je telefoon?’

Anna lacht. ‘Oké, je hebt een punt. Dus, Liam, vertel eens iets interessants over jezelf.’

Liam is buitenlandcorrespondent voor een Ierse krant en hij was de afgelopen jaren gestationeerd in verschillende landen. In de Verenigde Staten en Hong Kong had hij over de grote wereldzaken verslag uitgebracht. En dat betekende meestal dat hij de kerstdagen nooit thuis kon doorbrengen. Maar dit jaar had hij erop gestaan om terug naar huis te vliegen. Zijn hoofdredacteur had toegestemd als hij eerst nog in Brussel verslag deed over een nieuwe EU richtlijn, maar daarna was hij vijf dagen vrij.

Anna luistert geboeid en vertelt op haar beurt anekdotes over haar job. Hoewel ze hoofdzakelijk illustraties maakt voor wetenschappelijke tijdschriften, schept ze ook enorm veel plezier in het illustreren van kinderboeken. Ze vertelt over de personages die ze vorm moet geven, de druk van deadlines en haar droom om ooit een eigen graphic novel te publiceren.

‘Heb je voorbeelden van je werk bij je?’ vraagt Liam.

Anna haalt haar tablet tevoorschijn en laat hem een paar illustraties zien. Hij vindt haar stijl enorm gedetailleerd, maar het is pas als ze de tekeningen voor een nieuw jeugdboek laat zien, dat hij echt onder de indruk is..

De tijd vliegt, maar het bord boven de balie blijft onverbiddelijk hetzelfde: *Delayed*.

Wanneer de wijzer van de klok aan de incheckbalie acht uur nadert, verschijnt op de schermen het bericht: ‘Wegens aanhoudende sneeuwval zijn alle vluchten van vanavond geannuleerd. Passagiers wordt verzocht zich te melden bij de balie voor verdere instructies.’

Anna laat haar hoofd zakken. ‘Daar gaat mijn kerst in Wenen,’ mompelt ze.

‘En de mijne in Dublin,’ zegt Liam.

Langzaam staan ze op en samen lopen ze naar de service balie, waar er al een aantal reizigers op aandacht vragen. Tegen dat het hun beurt is, zijn alle hotels waar de luchtvaartmaatschappij over beschikt, volzet.

Er blijft dus niets anders over dan de nacht op de luchthaven door te brengen, want hun vluchten werden omgeboekt naar de volgende ochtend.

Anna kijkt een beetje verloren voor zich uit. Ze had zich Kerst heel anders voorgesteld, maar Liam raakt zachtjes haar schouder aan.

‘Zullen we een plaatsje uitzoeken om de ochtend af te wachten?’ vraagt hij.

Anna zucht. ‘Waar dan? Heel de nacht op deze harde stoelen trekt me niet aan.’

Liam wijst naar de grote hal waar een enorme kerstboom haast tot in de nok rijkt. ‘Wat denk je van de banken onderaan de boom? Het is alleszins beter dan die harde stoelen.’

Anna knikt, de meeste passagiers willen in de buurt van hun gate blijven, in de hoop dat het weer opklaart en ze alsnog kunnen vertrekken. De grote hal is dus betrekkelijk leeg.

Liam leidt haar naar twee zachte banken. ‘Zoek een gemakkelijk plaatsje, dan kijk ik of er nog koffie te krijgen is. Dat vergemakkelijkt het wachten misschien.’

Als Liam terugkomt met twee dampende koppen koffie en een zak met koekjes, zijn de grote lichten gedoofd, alleen de lichtjes van de kerstboom en van de aankondigingsborden branden nog. Ondanks zichzelf moet Anna lachen.

‘Kerst op de luchthaven, het is weer eens wat anders.’

Ze neemt dankbaar een beker koffie aan en blaast erin. Terwijl Liam de koekjes verdeelt, vertelt hij over zijn grote ambitie. Ooit wil hij een boek schrijven over de kracht van toevallige ontmoetingen en hoe ze iemands leven kunnen beïnvloeden.

Anna lacht. ‘Wel, het eerste hoofdstuk kan je alvast schrijven. Is er iets toevalligers dan onze ontmoeting op een luchthaven?’

Terwijl ze de tijd verdrijven met verhalen en anectodes, merken ze dat het langzamer koud begint te worden. Iemand van het luchthavenpersoneel komt langs met een stapel dekens en vraagt of ze misschien eentje willen. Anna stemt maar wat graag toe, want de warme koffie is op en de koffiebar is gesloten. Ze wikkelt zich in haar deken en nestelt zich in de hoek van de bank.

‘Vind je het goed dat ik wat dichterbij je kom zitten?’ vraagt Liam wat verlegen. Anna glimlacht en knikt. Voorzichtig schuift hij naar haar toe en spreidt zijn deken over hen beiden uit. In de grote luchthaven sterven de geluiden langzaam uit en even later slaat de

vermoeidheid toe. Het duurt dan ook niet lang of Anna zakt weg tegen zijn schouder en doet haar ogen dicht.

Anna wordt wakker van de geluiden om haar heen. Ze schrikt op en weet eerst niet goed waar ze is. Dan herinnert ze zich dat ze op de luchthaven is en dat haar vlucht werd geannuleerd. Langzaam schuift ze het deken van zich af en merkt een vreemde rugzak op, naast haar koffer.

‘Hey, zin in koffie?’ vraagt een stem. Anna glimlacht, ze heeft het dus niet gedroomd. De rugzak is van Liam.

‘Tuurlijk! Weet je al iets meer over onze vluchten?’

‘Ik heb net op het aankondigingsbord gekeken. We hebben nog steeds dezelfde gate en boarding begint binnen een half uur. Net lang genoeg dus om onze koffie op te drinken.’

Anna neemt de beker aan en glimlacht weer, de warme koffie verspreid zich over haar lichaam. Maar het is niet enkel de koffie die voor een aangename gloed zorgt. De vreemde man, die haar schaapachtig zit aan te kijken, zit daar voor een groot deel tussen. En dat maakt dat ze zich een beetje schuldig voelt.

‘Passagiers voor vlucht LH4604 naar Wenen worden verzocht om in te stappen.’

Anna zucht en kijkt Liam aan. ‘Dat is mijn vlucht.’ zegt ze.

Hij knikt. ‘Jammer, ik had best nog wat langer bij je willen blijven.’

Anna slaat de ogen neer. Ze denkt net hetzelfde, maar ze weet dat dit het einde is van een onverwachte ontmoeting. Ze steekt haar hand uit en Liam neemt ze vast, langer dan nodig.

‘Wel, vaarwel dan maar. Ik vond het een hele eer om mijn eerste kerst in jaren met jou door te brengen.’

‘Ik vond het ook leuk’ fluistert ze en trekt haar hand terug. Ze neemt haar boardingpas en haar identiteitskaart en loopt langzaam naar de incheckbalie.

Wanneer ze door de schuifdeuren loopt kijkt ze nog één keer om. Maar Liam is weg, naar Ierland.

Bedankt dat je mijn verhaal wilde lezen

 [inademan.auteur/](https://www.facebook.com/inademan.auteur/)

 [ina_de_man/](https://www.instagram.com/ina_de_man/)

 ina.de.man@outlook.com

 [inademan.com](https://www.inademan.com)